השגחה פרטית

א וועלט פון **אמונה**. א לעבן פון **בטחון**

וואונדערליכע
'השגחה פרטית'
מעשיות פון
היינטיגע צייטן -
דערציילט אויף
דער
השגחה פרטית
האטליין

פרשת בראשית - כ"ט תשרי תשפ"ז ✕ **עלון 211**

בהשגחה

פארוואס טאקע פונקט ביי מיר

קומט זיך א איד צו זיין רבי'ן און ווייניט זיך אויס דאס הארץ: "רבי, פארוואס מוטשע איך זיך אזוי שטארק? מיין שכן האט פרנסה בשפע, מיין ברודער זעט נחת פון זיינע קינדער, מיין חבר מאכט חתונה ווי גארנישט, און נאר מיר גייט אלעס אזוי שווער. פארוואס? פארוואס קומט מיר דאס?"

דער רבי עפנט פאר אים דריי ספרים וואס אלע זאגן דעם זעלבן יסוד: רבנו בחיי על התורה (דברים כ"ב ח'), ספר תורת המנחה פון רבי יעקב סקולי - א תלמיד פונעם רשב"א (פרשת מטות-מסעי, דרשה ס"ד), און ספר חסד לאברהם פון רבי אברהם אזולאי (מעין ד' - נהר י"א).

דער תורת המנחה שרייבט דארט בזה הלשון: "און דו מענטש, עפן דיינע אויגן און זע, און הער זיך צו צום וואונדערליכן סוד: פארדעם וואס א מענטש קומט אראפ אויף דעם עולם, ווייזט מען אים זיין גאנצע לעבן פאראוים. מען ווייזט אים אלע שוועריגקייטן פון איין זייט, און די גוטס וואס די שווריגקייטן ברענגען פון די אנדערע זייט. מען ווייזט אים די מעלות פון עשירות און די נסיונות וואס קומען דערמיט. די מעלות און חסרונות פון יעדן שטאפל אין לעבן: געזונט, שידוכים, קינדער, און אפילו רוחניות'דיגע נסיונות, כשרונות, משפחה און חברים. אפילו די פיזישע געבוי - הויך אדער נידריג, געזונט אדער פעלערדיג, שוואך אדער שטארק, שיין אדער מיאוס.

און דאס אלעס קומט אויפן מענטש לויט זיין אייגענעם אויסוואל און רצון. יעדער איינער האט געוואלט און מסכים געווען צו די מצבים וואס גיינען איבער אויף אים, סיי די גוטע און סיי די שווערע."

רופט זיך אן דער איד צום רבי'ן מיט וואונדער: "אבער רבי, איך האב דעמאלטס נישט געוואוסט אז עס וועט זיין אזוי ביטער שווער! וועס איך וואלט געוויסט וואס דאס מיינט, וואלט איך קיינמאל נישט מסכים געווען!"

האט דער רבי געענטפערט: "מיין טייער קינד, דו האסט א טעות. דעמאלטס האסטו נישט געוואוסט? יעצט ווייסטו נישט! וועס דו האסט אויסגעקליבן דיין חלק דארט אויבן, איז עס געווען מיט א אמת'ע הבנה וואס עס איז באמת גוט פאר דיר. היינט פילסטו נאר די שווריגקייט, אבער דעמאלטס האסטו געזען די גאנצע בילד אוך דו האסט זיך אליין אויסגעקליבן דיין לעבנס-געשיכטע. דערפאר קען קיינער נישט האבן קיין טענות צום באשעפער פארוואס יענער איז שיין אוך ער איז מיאוס, אדער פארוואס יענער איז רייך אוך ער נישט, ווייל אלעס איז לויט דיין אייגענעם בחירה."

דער רבי האט אויסגעפירט: "דאנק דעם אייבערשטן אויף יעדן נסיון, ווייל דו האסט אליין געוואלט די דאזיגע שווריגקייטן פאר דיין טובה. יעדע שווריגקייט אויף דעם וועלט ברענגט אן אמת'ע טובה פארן אייביגן וועלט - ווייל ווער עס איז דער העכסטער אין זיין דור, וועט נאך תחיית המתים זיין דער קלענסטער, אוך דאס זעלבע איז מיט די עשירים אוך עניים, די שוואכע אוך די שטארקע, די שיינע אוך די מיאוס'ע, אוך אלע אזעלכע ענינים."

אוך וועס א מענטש חזר'ט זיך דאס איין אוך פלאקערט אריין די אמונה אין זיך, ווערט דאס לעבן א רואיג לעבן, פול מיט שמחה אוך צופרידנקייט.

שבת שלום ומבורך, פינחס שאפער

השגחה עליונה

סיפורי אמונה וביטחון מצדיקי הדורות זי"ע

ר' יחזקאל לעווינשטיין - דער תענוג פון בטחון

ס'איז שוין פארביי א לאנגע צייט זינט דער באקאנטער ירושלימ'ער מגיד, רבי שלום שוואדראן, האט געזען דאס לעצטע מאל זיין גוטן פריינט, דער צדיק אוך משגיח רבי יחזקאל לעווינשטיין, אזוי פריילך אוך בשמחה. דעם משגיח'ס פנים האט געשיינט פון גליק, אוך ס'האט אויסגעזען ווי עפעס גאר פריילך האט פאסירט

"וואס מאכט דער משגיח?" האט רבי שלום געפרעגט מיט זיין באקאנטן ניגון "איך זע איר זענט זייער פריילך; אפשר זאגסטו מיר די סיבה צו די שמחה..."

קודם האט דער משגיח געשוויגן, אבער דערנאך האט ער דערציילט:

"אמאל, אין די יארן פארן קריג, האב איך געדינט אלס משגיח אין די בארימטע קלעצקער ישיבה, אוך נאכדעם האט מיר דער באשעפער מזכה געווען אנצופירן מיט די הייליגע ישיבה פאר עטליכע יאר. שפעטער בין איך אריבער לערנען אין די מירער ישיבה אלס א פשוט'ער כולל אינגערמאן.

דאס איז געווען גאר א שווערע תקופה. וועס איך בין געווען משגיח אין קלעצק, האב איך באקומען א שיין געהאלט קעגן וואס א כולל אינגערמאן באקומט; אוך יעצט, אלס א כולל אינגערמאן, איז די מצב נישט געווען פשוט. איך האב נישט געהאט קיין פרוטה צום נשמה... די גאנצע לאסט פון די צורכי הבית איז געלעגן אויף מיינע פלייצעס. איך האב געדארפט שפייזן די קינדער, אוך ס'זענען געווען טעג וואס דער מאנגל איז געווען אזוי גרויס אז איך האב נישט געוואוסט וואס מיר וועלן עסן מארגן.

אבער דורכאויס יענע צייט, האב איך באשלאסן מיט א שטארקייט זיך אינגאנצן צו ארייוואוארפן אין די הענט פונעם אייבערשטן אוך זיך צו פארלאזן אויף אים מיט א גאנצע אמונה. אוך טאקע, טאג נאך טאג, האב איך געזען מיט מיינע אייגענע אויגן אפענע השגחה פרטית. אמאל פלעג איך באקומען א סכום געלט פונקט פופצן מינוט פאר איך האב געדארפט באצאלן א חוב. דער באשעפער האט אונז צוגעשטעלט עסן אוך וואס מיר האבן געדארפט, פונקט אין די ריכטיגע מינוט.

דאס איז געווען א דערהויבענע עפאכע וואס מ'קען נישט באשרייבן, א צייט צו וואס איך בענק זיך. טעג ווען איך האב געפילט אן אמת'ן 'תענוג פון בטחון', א טיפע געפיל אז איך בין נאר אין די הענט פונעם באשעפער, אונזער רחמנות'דיגער פאטער, וואס אויסער אים איז גארנישט דא. ס'איז אוממעגליך אראפצומאלן די זיסקייט אוך תענוג פון די דאזיגע ידיעה אוך געפיל.

דערנאך זענען געקומען אנדערע צייטן.

מ'האט מיר אויפגענומען אלס משגיח אין לאמזשע, מיר, אוך פאנעוועזש. די געהאלט איז אנגעקומען פונקטליך יעדן חודש.

<<<

נאכט נאך נאכט

דערציילט הר"ר אברהם מאסקאוויטש שליט"א פון בני ברק:

איין טאג איז א יונגערמאן צוגעקומען צו מיר, אויסגיסנדיג פאר מיר זיין הארץ, אז עס איז דא עפעס וואס ער שפירט אז ער מוז טון, אבער ער שעמט זיך שרעקליך עס צו טון למעשה.

איך האב אים געפרעגט: "וואס איז די נושא?"

האט ער מיר אנגעהויבן דערציילן א וויטאגליכן פעקל וואס פלאגט אים שוין פאר הונדערטער נעכט.

פאראיאר איז ביי אים ברוך השם געבוירן געווארן זיין בכור, א געזונטער און לעכטיגער אינגעלע. במשכ'ן טאג איז אלעס געווען זייער פיין, אבער ביינאכט פלעגט ער אנהייבן שרייען און ווייגען אן אויפהעה. ער איז קוים געשלאפן, און די עלטערן האבן געמוזט זיך אינטיילן די נאכט צו זיין אויף מיט אים.

אנפאנג האט דער יונגערמאן געמיינט אז אלע בעיבים זענען אזוי, אבער וען איין חודש איז פארבי און נאך א חודש, און די סיטואציע וויזיט בכלל נישט קיין צייכן פון זיך עפעס טוישן, האט ער פארשטאנען אז דא קומט פאר עפעס אומגעווענליך. זיין מאמע און שוויגער האבן געטענה'ט אז ביי דריי חדשים דארף א בעיבי שוין פארשטיין אז ס'איז נאכט, און אפילו אויב ער כאפט זיך אויף צו עסן, דארף ער גלייך צוריק איינשלאפן, און ס'איז נישטא קיין שום סיבה ער זאל זיין וואך אין די שעות. דער יונגערמאן האט פרובירט מסביר זיין פארן קינד וואס מ'האט אים געזאגט, אבער די בעיבי האט נישט מיטגעארבעט מיט די הסברים...

"מיר האבן פרובירט פארשידענע מעדיצינישע מעטאדן," האט דער יונגערמאן וויטער דערציילט זיין געשיכטע. "מיר זענען געגאנגען צו א פראפעסאר, באזוכט א 'סליפ-לעב' (מעבדת שינה), פרובירט רעפלעקסאלאגיע און עמאציאנעלע טעראפיעס. כאטש וואס עס האט פאר א קורצע ווייל אויסגעזען ווי די בעיבי שלאפט שוין ענדליך אביסל מער, פלעגט ער צום סוף צוריק פאלן צו א' און וויטער פארפירן שעות לאנג ביז פארטאגס."

"מיין לעבן איז געווארן איין גרויסער פארמאטערטער קאשמאר. איך בין נישט געשלאפן ביינאכט און נישט פונקציאנירט בייטאג. איך בין ארומגעגאנגען אין א נעפל פון מידקייט, און איך האב שוין אנגעהויבן מורא האבן אז פון אזויפיל מאנגל אין שלאף גיי איך פשוט צוזאמפאלן. דאס איז שוין גארנישט געווען קיין מליצה. מיין בכור'ס ווייניריין איז אריבער יעדן גרעניץ, און שמועסנדיג מיט אנדערע יונגעלייט האב איך פארשטאנען אז ס'קומט בכלל נישט אזוי צו זיין."

"איך האב מחליט געווען אז איך מוז טוישן ריכטונג און מאכן השתדלות פון אן אנדערן סארט. איך בין געגאנגען צו איינעם פון די צדיקי הדור בעטן א ברכה פאר א ישועה. דער צדיק האט מיר געהייסן זאגן צען קאפיטלעך תהילים יעדן טאג און בעטן דעם אויבערשטן אז די בעיבי זאל שוין קענען רואיג איינשלאפן, און ער האט מיר אנגעווינטשן אז מיר זאלן זען א ישועה."

"איך האב געטון פונקטליך ווי ער האט מיר געהייסן. יעדן טאג געזאגט צען קאפיטלעך און נאכדעם געבעטן מיין בקשה. נאך בערך צוויי וואכן, פונקט דעם טאג וואס איך האב געענדיגט גאנץ ספר תהילים, בין איך אריבער א ספרים-סטאר און איך האב געזען א ספר וואס האט מיר געכאפט דאס אויג."

איך האב געקויפט דעם ספר, און אינדערהיים האב איך עס געעפנט. פונקט האט זיך עס געעפנט ביי א בלאט וואס דערציילט א מעשה פון א יונגערמאן וואס זיין קינד האט נישט געהאלטן ביים איינשלאפן און געווינט אסאך ביינאכט.

דאס איז געווען ממש א הימלישע זאך. פונקט דעם טאג וואס איך ענדיג תהילים, טרעף איך א מעשה איבער אט די טעמע וואס דריקט מיר אזוי שטארק.

איך האב ווייטער געלייענט. דארט שטייט וועגן א יונגערמאן וואס זיין בעיבי האט געווינט גאנצע נעכט פאר דריי חדשים. ער איז געגאנגען צו א צדיק בעטן א ברכה. דער צדיק האט אים געפרעגט צי ער האט אפשר ווייַ געטון א צווייטן, און דער יונגערמאן האט זיך טאקע דערמאנט: זיין ישיבה איז געווען נאנט צו א באוואוינטן געגנט, און ווי דער שטייגער ביי בחורים, פלעגן זיי פון צייט צו צייט פראווען א סיום, א התחלה, אדער א ראש חודש סעודה. ביי אזא געלעגנהייט פלעגט דער יונגערמאן - וואס איז דעמאלטס געווען אן ענערגישער בחור - אנצינדן די מוזיק אויפן העכסטן וואליום, כדי יעדער זאל קענען טאנצן און שפרינגען מיט אלע כוחות און די גאנצע געשמאק.

דער פראבלעם איז אבער געווען אז עס האט געשטערט די שכנים. זיי האבן זיך באקלאגט אז די הויכע קולות לאזן נישט די קינדער איינשלאפן, און צומאל וועלן ס'איז געווען נאך שפעטער האט עס אפילו געשטערט די ערוואקסענע אויך.

אבער דער בחור האט 'פארשטאנען' אז זיי טרייבן סתם איבער, פארוואס זאלן בחורים נישט מעגן זיין א ביסל פריילעך? נע, דאס זענען סתם געספויעלטע קינדער, און מסתמא שלאפן די זעלבע קינדער איין אויף צוויי בענקלעך ביי חתונות וועלן די מוזיק באמבעט...

ער האט ווייטער ממשיך געווען מיט זיין אוממענטשליכע כאטש וואס אויך דעמאלטס האב איך פארשטייט זיך געדענקט אז אלעס קומט פונעם באשעפער און אז אלעס איז א מתנה פונעם בורא וואס שפייזט יעדן, און איך האב געדענקט אז דאס אלעס זענען נאר זיינע שליחים, אבער דאך איז דער מצב נישט געווען קיין פארגלייך צו וועלן איך בין געווען אין די מיר'ער כולל.

"אבער לעצטנס" האט ער ערקלערט "איז די ישיבה אריינגעפאלן אין א שווערע מצב. שוין א לאנגע צייט וואס די געהאלט קומט נישט אן אין צייט. לעצטנס אבער האב איך געמאכט א חשבון, און אויסגעפונען אז איך האב שוין נישט באקומען קיין געהאלט פאר אכט חדשים, און דאך, ברוך השם, פעלט מיר גארנישט!

נאכאמאל וויס איך נישט וואס מיר וועלן עסן מארגן; איך קער זיך צוריק צו א תקופה פון פילן דעם אייבערשטנס האנט בחוש!

איז זאג דו מיר, מיין פריינט רבי שלום, וויאזוי קען איך נישט זיין בשמחה דערויף?!"...

המשך השגחה עליונה

אויפפירונג און געשטערט די מנוחה פון די שכנים.

יעצט, מדה כנגד מדה, שלאפט זיין אייגן קינד נישט איין ביינאכט.

דער יונגערמאן אין די מעשה האט פארשטאנען אז ער מוז איבערבעטן די שכנים, און טראץ דעם וואס עס איז אים נישט געווען באקוועם, איז ער ארומגעגאנגען פון שכן צו שכן און געבעטן מחילה, ביז זיי האבן אים מוחל געווען.

גלייך אויפן נאכט נאכדעם וואס ער האט זיי אלעמען איבערגעבעטן, איז געווען די סאמע ערשטע נאכט פון די נייע עפאכע, וואס די בעיבי איז דורכגעשלאפן א גאנצע נאכט אן קיין שטערה.

די מעשה האט מיר שטארק געירירט און ערוועקט מיין זכרון. אויך איך האב געהאט צו טון מיט מאכן גערודער ביינאכט! אויך איך האב געשטערט א צווייטן און אים נישט געלאזט שלאפן! אוי וויי איז מיר וואס כ'האב זיך אליינס גורם געווען! יש דין ויש דיין!

איך בין געווען אן ענערגישער בחור מיט א געפיל פאר מוזיק. איך האב געהאט אן ארגאן ביי מיר אין צימער, און ביינאכט פלעג איך שפילן זייער הויך מיט קולות פון 'טענאר' און 'באס'.

דער שכן, אן עלטערער איד פון די שארית הפליטה, פלעגט אראפקומען און זיך איינבעטן איך זאל שטילער מאכן. "די 'באמבעס' וואס דו שפילסט דערמאנען מיר פון די דייטשן מיט זייערע שיסערייען," פלעגט ער זאגן.

איך האב עס שטילער געמאכט ווען ער האט געבעטן, אבער איך האב נישט געכאפט אויף ווי ווייט דאס גייט. איך האב נישט פארשטאנען אז איך שפיל זיך דא מיט פייער. א איד וואס איז אריבער די גיהנום ביים לעבן, און יעדעס מאל וואס איך שפיל, שלעפ איך אים צוריק אהין מיט געוואלד. איך האב נישט געכאפט וואספארא קאשמארן איך פאראורזאך אים, אז איך אטאקיר זיין זעל יעדעס מאל וואס איך שפיל צו הויך. איך פלעג שטילער מאכן, אבער נאכדעם פלעג איך עס צוריק העכער מאכן לויט מיין געשמאק. ער פלעגט זיך נאכאמאל באקלאגן, און איך פלעג עס נאכאמאל שטילער מאכן, אבער שפעטער פלעג איך עס צוריק העכער מאכן און שפילן מיט די גאנצע קנאק, וואס האט דעם שכן נאכאמאל און נאכאמאל דערשראקן, ביז ער האט שוין אויפגעגעבן פון עפעס אויפטון מיטן זיך באקלאגן.

דער יונגערמאן האט געענדיגט זיין ווידוי - דערציילט הרב מאסקאוויטש - "איך ווייס אז איך מוז אים איבערבעטן, אבער איך קען נישט."

איך האב געזאגט פארן יונגערמאן אז ער זאל פרובירן איבערצוקומען די בושה, ווייל זיין לעבן און דאס לעבן פון זיין קינד איז אנגעוואנדן אין דעם, אבער עס איז אים געווען זייער שווער. מיר האבן אינאיינעם דורכגעשמועסט וואס ער זאל זאגן און וויאזוי ער זאל עס אראפלייגן, און איך האב באשלאסן אז דעם קומענדיגן טאג וועל איך אים פרעגן אויב ער איז טאקע געגאנגען איבערבעטן.

דעם קומענדיגן טאג האט מיר דער יונגערמאן דערציילט אז ער האט נאך אלץ "געטראכט" דערפון.

און דעם טאג דערויף אויך. ער האט געהאט גענוג צייט צו

<<<

הגה"צ רבי בעריש שנעבאלג שליט"א

דער שליסל צו הצלחה אויף די וועלט

דער באשעפער וויל פון אונז נאר איין זאך: צו לעבן מיטן באשעפער. ער וועט שוין מסדר זיין אלעס אנדערש. איר ווילט א באווייזן? נו, די אידן זענען געווען אין מדבר פערציג יאר, און זייערע קליידער זענען נישט פארעלטערט געווען. זיי האבן נישט געדארפט טוישן שיך-סייזעס. און פארוואס פלעגט דאס עסן אראפקומען פריש יעדן טאג? ווייל דער באשעפער האט געוואלט אז זיי זאלן לעבן מיט אים, צו געדענקען אז אלעס איז לויט זיין ווילן.

דער באשעפער האט אלע מעגליכקייטן צו געבן מיליאנען פאר יעדן באשעפענישן. די סיבה פארוואס דאס פאסירט נישט איז ווייל מיר מוזן געדענקען זיך צו וועגדן צום אייבערשטן מיט די אמונה אז נאר ער איז אחראי אויפ'ן שליסל פון פרנסה.

דאס איז אויך דער ענטפער צו יעדע אנדערע שוועריגקייט אויפן וועלט. השי"ת איז דער בעל מלחמות - אריינגערעכנט א מענטש'נס מלחמות מיט זיין יצר הרע, וואס מ'מוז ארבעטן דערויף און זיך טוישן. דאס פאסירט נישט אין א מינוט, און אויך נישט אין איין טאג. מיר זענען געקומען אויף די וועלט צו ארבעטן אויף זיך און צו צוברעכן דעם יצר הרע. יעדן טאג אויף דאס ניי זענען דא נסיונות, און ס'איז א פראצעדור וואס מ'מוז אריבערגיין.

די עצה פאר אלעס - אריינגערעכנט עבודת המדות, איז צו לעבן מיט'ן אייבערשטן. ווען איר דאוועגט כסדר - זענט איר אין קאנטאקט מיט'ן בורא. איר טראכט נישט פאר קיין רגע זיך צו קענען אליין אן עצה געבן, נאר בלויז מיט זיין הילף. ווען מ'געדענקט דעם אייבערשטן - איז מען זוכה צו סיעתא דשמיא. מ'זעט אפענע וואונדער.

ווען א מענטש לעבט מיט'ן אייבערשטן, ווייסט ער אז אלעס וועגדט זיך אין אים, און אז ס'איז נישטא גארנישט וואס ער קען אליין באווייזן. ס'איז נישטא קיין 'טשיק טשאק', אבער ס'איז דא איין זאך: דו זאלסט האבן א עול און אחריות, דו וועסט מאכן השתדלות, און דער רבונו של עולם וועט ברענגען די הצלחה און נצחון.

ס'איז טאקע אמת אז דער אויבערשטער פירט די מלחמות, אבער ער וויל אז דו זאלסט אויך טון דיינס און זיך אנשטרענגען. אויב מען לעבט שטענדיג מיט'ן באוואוסטזיין אז דער באשעפער וויל אז מען זאל זיך טוישן, וועט מען בסייעתא דשמיא האבן א גרויסע און שפע.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן טאקע זוכה זיין צו אן אמת'ע תשובה, צו זיין אמת'ע יראי שמים און זיין מקושר צום באשעפער יעדע רגע. מיר זאלן זוכה זיין צו די גאולה און צו אן אמת'ע שמחה, אז ס'זאל אונז גארנישט פעלן, מיר זאלן נישט דארפן צוקומען צו קיין שום נסיונות אדער קיין שום פלאנטערס, און השי"ת זאל העלפן אז מיר אלע זאלן האבן שפע, געזונט און נחת, און אלעס זאל זיך אויסארבעטן אויפ'ן בעסטן אופן.

טראכטן ביינאכט, ווייל זיין בעיבי האט אים דאך סייוויי נישט געלאזט שלאפן... יעצט, וועז ער האט שוין פארשטאנען אז עס איז דא א לעזונג צום פראבלעם, זענען די בכיות געווארן אסאך מער מאנענדיג. ווי דאס קינד זאל ווייטען צו אים "נו, גיי שוין איבערבעטן דעם שכן!"

איך האב געזאגט פארן יונגערמאן אז היות עס איז שוין אריבער א לאנגע צייט זינט ער האט געשטערט דעם שכן, וועט דער שכן זיכער רחמנות האבן אויף אים און אים מוחל זיין. איך האב אים צוגעשטופט און געמוטיגט ער זאל זיך אנגארטלען מיט קוראזש, ביז ענדליך האט ער גענוג למעשה.

ער האט געהערט אז דער שכן איז אריבער אין א מושב זקנים, און ער האט זיך פארבינדן מיט זיין זון. נאכאמאל האט ער איבערגעקומען די שרעקליכע בושה און אים דערציילט די גאנצע מעשה. "איך בעט דיר, פרעג דיין טאטע בשמי אויב ער קען מיר מוחל זיין."

דער זון האט געזאגט אז עס איז נישט שטענדיג מעגליך צו רעדן רואיג מיט זיין טאטן, מען דארף אים כאפן אין א גוטע מינוט. דער יונגערמאן האט פארשטאנען אז דאס איז נישט אזא גרינגע ארבעט, און ער האט מתפלל געווען צום אייבערשטן אז ער זאל אים העלפן, אז דער זון זאל טאקע מצליח זיין אים איבערצובעטן, און דער שכן זאל אים מוחל זיין מיט א גאנץ הארץ.

דער באשעפער האט געהאלפן, און עטליכע טעג שפעטער האט דער שכן געהערט די מעשה פון זיין זון, און ער האט געענטפערט: "מחול לו, מחול לו, מחול לו."

באלד יענע נאכט האט זיך דערקענט א דראסטישע שינוי לטובה. די בעיבי איז איינגעשלאפן ביינאכט, זיין שלאפן איז געווארן לענגער, און ער האט ענדליך געלאזט די עלטערן זיך אביסל אפרוען. די מצב האט זיך פארבעסערט פון נאכט צו נאכט, ביז נאך צוויי וואכן איז די בעיבי שוין געשלאפן צוועלף שעה נאכאנאנד!

דער טאטע פונעם קינד איז געקומען צו מיר מיט גרויס שמחה מיר צו דערציילן די גוטע בשורה. ער איז מיר דאנקבאר געווען מיט גאנצן הארץ פארן נישט אויפגעבן אויף אים און פארן כסדר איבערפרעגן אויב ער האט שוין איבערגעבעטן דעם שכן. "א דאנק דיר האב איך זוכה געווען אריינצוכאפן אים איבערצובעטן ביי זיין לעבן," האט ער מיר געזאגט מיט גרויס התרגשות.

זינט דעמאלטס שלאפט דאס קינד גוט ביינאכט און איז אויסגערוט אינמיטן טאג. הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו.

א שליחות אין לאס אנדזשעלעס

הרב מאיר שלאמע פון צירין דערציילט:

שוין עטליכע יאר וואס איך בין פארנומען, אין די ראמען פון די ארגאניזאציע וואס איך פיר אן, מיט מקרב זיין אידן לאבינו שבשמים. ספעציעל ארבעט איך מיט יונגע בחורים און יונגעלייט. בחורים וואס האבן נישט באקומען קיין אידישע חינוך באקומען ביי אונז מושגים אין אידישקייט, און טייל פון זיי גייען ווייטער און ווייטער אין שמירת המצוות און פאנגען אפילו אן צו לערנען תורה.

ווי ביי יעדע ארגאניזאציע, פעלט זיך אויס געלט. כאטש עס איז נישט מיין נאטור ארומצוגיין נאך געלט, האב איך דאס מאל פארשטאנען אז עס איז נישטא קיין ברירה. איך האב געבעטן א ברכה ביי א צדיק, און דער רב האט מיר געזאגט: "פאר קיין לאס אנדזשעלעס און דו זאלסט מצליח זיין."

באגלייט מיט פילע תפילות בין איך געפארן. איך האב געוואוסט אז איך טו מיין השתדלות, אבער דער וואס עפנט טאקע די הערצער און ברענגט מיר די נדבות איז בלויז דער רבונו של עולם. אלס איינער וואס גלייבט אז אונזער גאנצע לעבן איז נישט מער ווי א שליחות אויף דער וועלט, איז אפילו די רייזע קיין לאס אנדזשעלעס גארנישט אנדערש ווי א שליחות. איך מיין אז איך פאר נאך געלט, אבער איך האב נישט קיין אנונג וואספארא נאך א שליחות שטעקט דא.

אין לאס אנדזשעלעס האב איך ברוך השם געטראפן גוטע אידן מיט א ברייט הארץ, און געזען א שטארקע הצלחה. איך בין געפארן אין א טעקסי מיט א לאקאלן דרייוור וועז איך האב באקומען א טעלעפאן רוף פון א חבר: "אויב דו ביסט שוין אין לאס אנדזשעלעס, זאלסטו גיין צו די שטוב פון א גוטן איד וואס וואוינט אין וועבערלי הילס," האט מיין חבר מיר געזאגט. "ער איז אמאל געווען אין ציריך און האט געגעבן זייער שיינע נדבות פאר מוסדות. עס לוינט זיך צו פרובירן." ער האט מיר געגעבן דעם אדרעס און טעלעפאן נומער, און איך האב אפגעשטעלט א מיטינג.

וועז איך בין אנגעקומען צום מיטינג, האט ער מיר געפרעגט: "וואס ברענגט דיר אהער?"

איך האב אים געענטפערט לויט מיין מהלך: "איך ווייס נישט באמת פאר וואס איך בין געקומען. איך פלאן צו בעטן א נדבה פאר אונזער מוסד, אבער איך ווייס נישט פארוואס דער אייבערשטער האט מיר געשיקט דווקא אהער. אדרבה, אפשר קענסטו מיר זאגן פארוואס איך בין באמת געקומען קיין לאס אנדזשעלעס."

"וואס איז די נאמען פון די ארגאניזאציע?" האט ער געפרעגט.

""יד לנוער' אין ציריך," האב איך געענטפערט.

"א שטיק צייט האב איך געווואוינט אין ציריך," האט דער איד געענטפערט. "דאס איז געווען מיט אכט און דרייסיג יאר צוריק, און אויב דו ביסט דא אויף א שליחות, אפשר קענסטו מיר העלפן."

ער האט מיר דערציילט אז ער האט א חוב פון די צייט וועז ער האט געווואוינט אין ציריך. "אין יענע תקופה זענען מיר געפארן אויף וואקאציע קיין עסטרייך. אינעם דירה דערנעבן איז א חבר מיינער, מארק, געווען אויף וואקאציע מיט זיין משפחה. למעשה איז עס געווען א שותפות'דיגע וואקאציע: מיר האבן געדינגען דעם בנין אינאיינעם, מיר זענען ארומגעפארן אינאיינעם, און מיר האבן זיך אויך צעטיילט די הוצאות. נאך וואס די וואקאציע האט זיך געענדיגט און איך האב זיך שוין אריבערגעצויגן אהער קיין לאס אנדזשעלעס, האט מארק מיר געפרופן און געזאגט אז מען האט אונז געגעבן א קנס פון דריי הונדערט פראנק. פארוואס? ווייל מיר האבן ארויסגעווארפן מיסט אין א פלאץ וואס עס איז דארט געשטאנען א וואגענונג 'נישט וואגרפן דא קיין מיסט'.

איך בין געווען זייער בייז אויף די יעקישע עסטרייכער, וואס רעכענען זיך נישט מיט טוריסטן וואס קענען נישט די רעגולאציעס. איך האב גע'טענה'ט פאר מארק אז עס האט נישט קיין לאגיק, זייער געזעץ איז רשעות'דיג, און עס איז א עוולה צו פארלאנגען אזוי פיל געלט פאר אזא קליינע טעות. איך האב אויסגעפירט: 'איך גיי דאס נישט באצאלן'.

מארק, פון זיין זייט, איז געווען א מענטש וואס פאלגט די געזעץ, און ער האט גע'טענה'ט אז מען דארף יא באצאלן דעם

קנס. היות איך האב זיך אפגעזאגט פון צו איינטיילן מיט אים די קנס, האט מארק באצאלט די פולע סכום פון זיין אייגענעם טאש."

דער איד האט ווייטער געזאגט: "דורך די אלע יארן וואס זענען זינט דעמאלטס אריבער, דערמאן איך זיך פון צייט צו צייט אין די מעשה, און מיין געוויסן פלאגט מיר. כאטש מארק האט באשלאסן צו באצאלן וויסנדיג אז איך גיי אים נישט צוריקגעבן מיין חלק, און עס איז אמת אז אויב ער וואלט נישט באצאלט וואלט אונז קיינער נישט נאכגעלאפן פאר דעם קנס, אבער עס איז נישט געווען ריכטיג פון מיין זייט אזוי צו טון."

מיט עטליכע יאר צוריק האב איך מחליט געווען אז איך וויל באצאלן פאר מארק מיין חלק פונעם קנס. איך האב אים פרובירט אויפצוזוכן, אבער איך בין געווארן געווארן אז ער איז ליידער נפטר געווארן פון א הארץ-אטאקע אין א גאנץ יונגן עלטער.

פאר דריי יאר צוריק האב איך אנגעקלינגען א נאנטן חבר פון מארק אין ציריך, און אים געבעטן ער זאל מיר פארבינדן מיט די משפחה. ער האט מיר אבער געזאגט: "פארוואס זאלסטו באדערן די משפחה? עס איז דאך נישט קיין עכטע חוב, עס איז בלויז דיין געוויסן וואס פלאגט דיך, גיב ענדערש די גלעלט פאר צדקה לעילוי נשמתו."

אבער דאס האט מיר נישט בארואיגט. איך האב נאך אלץ געווואלט הערן פון איינעם פון מארק'ס משפחה צי זיי ווילן איך זאל זיי געבן דאס גלעלט אדער עס ענדערש מנדב זיין פאר צדקה, און אויב יא, פאר וועלכע צוועק. "און יעצט אז דו ביסט דא," האט ער געזאגט, "וויל איך דיך בעטן דו זאלסט מיר פארבינדן מיט איינעם פון די משפחה. אגב, פאר וועלכע ארגאניזאציע טוסטו מנדב זיין?" האט ער ווידער געפרעגט.

איך האב נאכאמאל געזאגט: ""יד לנוער'."

""יד לנוער'! דער נאמען פון דעם מוסד הערט זיך מיר באקאנט פון ערגעץ," האט ער אויסגערופן.

ער האט אנגעהויבן בלעטערן אין זיין טאג-בוך ביז ער האט עס ענדליך געפונען. עס האט זיך ארויסגעשטעלט אז יענער חבר פון מארק האט אים טאקע גאראטן מיט דריי יאר צוריק ער זאל מנדב זיין פאר "יד לנוער" לעילוי נשמתו פון מארק.

פון יענע רגע האט זיך אלעס אנטוויקלט אויף א וואונדערבארן אופן. נאכדעם וואס איך האב דורכגערעדט די זאך מיט מארק'ס משפחה, האט דער איד מנדב געווען גאר א שיינע סומע פארן מוסד, און ער האט מיך געבעטן איך זאל ארויסגיין צו מארק'ס קבר און בעטן מחילה פאר אים. וועג איך בין צוריקגעפארן אהיים קיין ציריך, בין איך געגאנגען צום בית החיים - וואס געפינט זיך בלויז זעקס מינוט צו פארן פון מיין הויז - און איך האב טאקע געטון דאס וואס ער האט מיך געבעטן.

יעצט איז מיר שוין קלאר געווארן די גאנצע השגחה פרטית און די סיבה פון מיין נסיעה ביז קיין לאס אנדזשעלעס.

האט איר זוכה געווען צו זען א מעשה פון השגחה פרטית?
רופט אריין צו קו השגחה פרטית: 1-518-613-0140 דריקט 3 און דערנאך 0
אדער שיקט אן אימעיל צו די מערכת hashgachaprutis@gmail.com

בסוד ישרים ועדה

בריוון צו די מערכת

צום חשוב'ן רעדאקציע פון גליון 'השגחה פרטית' שלום וברכה.

איך האב געהאט די זכיה צו ליינען דעם גליון נומער 204, וואס איז ארויסגעקומען פרשת שופטים, און די ווערטער פון חיזוק דארט האבן אריינגעברענגט אין מיר א גייסט פון אמונה און בטחון.

ספעציעל איז מיר אריין טיף אין הארץ די רירנדיגע מעשה פון יענעם יונגערמאן וואס האט זוכה געווען צו א ישועה דורך דעם וואס ער האט זיך אונטערגענומען צו היטן זיין מויל ביים דאוונען און ביים לערנען. ס'איז אינספירירנד צו זען די גרויסע התעוררות וואס כאפט היינט-צוטאגס ארום דעם גאנצן ציבור, מיט'ן פארשטיין אז די צייט פון דאוונען איז הייליג און מ'טאר עס נישט פארשוועכן מיט פשוט'ע שמועסן.

נישט ווייניגער פון דעם, בין איך שטארק נתעורר געווען פונעם צווייטן נקודה פון די מעשה - אז דאס אנערקענען אז דער שופט אין גערעכט איז גארנישט, און אז דער אמת'ער פסק וועט אפגעמאכט אינעם 'בית דין של מעלה' לויט אונזער תשובה און תיקון מעשים, דאס איז געווען וואס האט אים געעפנט די טויערן. דאס איז, אין קורצן, דער יסוד פון אמונה - צו וויסן אז אלע אונזערע פאסירונגען און איבערלעבענישן ווערן געפירט בלויז דורך אים, יתברך שמו, און דער אמת'ער משפט קומט נישט פאר דורך א בשר ודם נאר ווערט געפירט בלויז פון אויבן.

איך גלייב אז די דאזיגע חיזוק-ווערטער וועלן מיר באגלייטן און מיר שטענדיג דערמאנען אז מיר מוזן זיך בלויז שטארקן אין עבודת השם, און ישועות וועלן אויטאמאטיש קומען.

זאל אייער כח זיין שטארק ווייטער צו פארשפרייטן די דאזיגע זיסע ווערטער.

בברכת התורה,
דוד צבי סגל, אלעד

דִי בָּעקִיטְשָׁע בַּיִים טִיר

אַהֲרֹ'עלֶע פוּן בֵּית שֶׁמֶשׁ דֶערצײילְט:

אִיר זָענְט אַלֶע זִיכֶער בַּאקַאנְט מִיט דִי שַׁבָּת- כַאלֶעטְלֶעךְ. פַּאר אִינְגְלֶעךְ. עָס אִיז זַייעֶר אַנְגענֶעם עָס צוּ טָרַאגְן אוּן הֶעלְפְּט אוֹיךְ זַייעֶר זִיךְ צוּ הַאלְטְן רֵיין בַּיי דִי סְעוּדוֹת. אָפִּיצִיעֶל יוֹם טוֹב צַייט, ווען מֶען זִיצְט אַרוּם דֶעם טִישׁ אַזוֹי פִּיל מָאל שַׁבָּת'דִיג גֶעקְלֵיידְעט.

עֶרֶב יוֹם טוֹב הָאט מַיין מַאמָע בַּאשְׁטִימְט אַז אִיךְ דַארְף אַ נַייֶע שַׁבָּת-כַאלַאט. דִי אַלְטֶע אִיז שׁוֹין אוֹיסְגֶענִיצְט אוּן קְלֵיין. אָבֶּער אַזוֹי ווִי דִי גֶעשֶׁעפְט אִיז ווַייט פּוּן אוּנְזֶער הוֹיז אוּן מִיר הָאבְּן גֶעווּאוּסְט אַז עָס ווָעט נָעמָען אַ הִיבְּשׁ שְׁטִיק צַייט צוּ צוּפָארְן קוֹיפְן אוּן צוּרִיק קוּמָען, הָאבְּן מִיר גֶעפַלַאנְט ארויסצוגיין... אִין דִי פַארַנַאכְט שָׁעָה'ן.

פַארְמִיטָאג אִיז אַרַיבֶּער אוּן אוֹיךְ מִיטָאג. נָאכְמִיטָאג, הַארְט פַארְן אַרוֹיסְגֶיין, קְלַאפְּט מֶען אִין טִיר. בַּיִים טִיר אִיז אַ שְׁכֵנָה, זִי הַאלְט אַ נַייֶע כַאלֶעטְל אִין הַאנְט, אוּן פְּרֶעגְט מַיין מַאמָע'ן, "ווָאס זָאגְסְטוּ? אִיךְ הָאב גֶעקוֹיפְט דָאס כַאלֶעטְל פַאר מַיין מוּיטֶער, אָבֶּער דִי מָאס אִיז נִישְׁט פַּאסִיג. אֶפְּשָׁר אִיז עָס פַּאסִיג פַּאר אַהֲרֹ'עלֶע?"

אִיךְ הָאב עָס אָנְגֶענֶמָאסְטְן אוּן עָס אִיז גֶעלֶעגְן אוֹיף מִיר זָענְען אַרוֹיס פּוּן הוֹיז, אוּן אוּנְז פַארְשְׁפָּארְט אַן אוּמְזִיסְטָע לַאנְגֶע ווֵוג, אוּן אִיבְּרִיגֶע מַאטָעְרְנִיש.

אִין זָעקְל אוֹיפְן בָּאס

אַהֲרֹן פּוּן יְרוּשָׁלַיִם דֶערצײילְט:

מַיין גְרוֹיסֶער בְּרוּדֶער בִּינְדְט אַיין זַייֶער שַׁיין סְפָרִים. אֵיין טָאג הָאט אַ חָבֶר אָפְּגֶעֶרעְדְט מִיט אִים אַז עֶר גֵייט בְּרֶענְגְען צְווֵיי גְמָרוֹת עֶר זָאל זֵי בִּינְדְן אַזוֹי אַז עָס זָאל זִיךְ הָאלְטְן גוּט אוּן גַאנְץ.

יֶענֶער חָבֶר הָאט גֶעדַארְפְּט נָעמָען דִי בָּאס בִּיז אוּנְזֶער הוֹיז אוּן אוֹיפְן ווֵוג הָאט עֶר בְּטָעוּת אִיבֶּערְגֶעלָאזְט דִי סְפָרִים אוֹיפְן זִיץ אוּן אַרָאפּ. ווֵוען עֶר הָאט זִיךְ גֶעכַאפְּט אַז עֶר אִיז אִין גַאס מִיט לֵיידִיגְע הֶענְט אִיז שׁוֹין דֶער בָּאס נִישְׁט גֶעווֶוען בַּיי דִי סְטַאנְציֶע. אוֹיךְ מָארְגְן אִין חֲדַר הָאט עֶר דֶערצײילְט זַייֶנע חֲבֵרִים אִיבֶּערְן פַארְלוּסְט. "צְווֵיי גְמָרוֹת הָאב אִיךְ פַארְגֶעסְן אוֹיפְן בָּאס. רֵיין! נַיי! פַארְפַאקְט אִין אַ ווַייס גָאלְדֶענֶע זָעקְל."

מִיטָאג צַייט אִיז אַ חָבֶר גֶעפָארְן אוֹיפְ'ן בָּאס אוּן פְּלוּצְלוּנְג כַאפְּט זַיין אוֹיג אוֹיף אַ ווַייס גָאלְדֶענֶע זָעקְל. עֶר הָאט זִיךְ דֶערמַאנְט

אֵינֶעם שִׁילְדֶערוּנְג פּוּן זַיין חָבֶר אִינְדֶערְפְרִי. עֶר הָאט גֶעעֶפְנְט דָאס זָעקְל אוּן גֶעטְרָאפְן... צְווֵיי גְמָרוֹת.

'עָס דַארְף דָאךְ אָנְקוּמֶען צוּ מַיין חָבֶר'ס הוֹיז עֶר זָאל עָס בִּינְדְן,' הָאט עֶר גֶעקְלֶערְט. 'אִיךְ ווֵייס אֲפִילוּ צוּ ווָעמֶען עָס דַארְף אָנְקוּמֶען אוּן פּוּנְקְט צוּ יֶענֶעם גֶעגֶענְט פָּאר אִיךְ יֶעצְט.'

אַזוֹי זָענֶען דִי גְמָרוֹת אָנְגֶעקוּמֶען צוּ מַיין בְּרוּדֶער אוּן פַארְשְׁפָּארְט מִיט דֶעם אוֹיפְּבֵּרְשְׁטְנְ'ס ווִילְן אוּן הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית פִּיל צַעַר אוּן עַגְמַת נֶפֶשׁ.

דִי אַיינְלַאדֶענוּנְג

יִשְׂרָאֵל מְנַחֵם לַייפֶער פוּן בֵּית שֶׁמֶשׁ דֶערצײילְט:

מַיין מַאמָע הָאט מִיר גֶעבֶּעטְן אָפְּצוּשִׁיקְן עָפֶּעס צוּ פַּאמִילְיֶע וָואס ווואוינְט אַבִּיסְל ווַייט פּוּן אוּנְז, אוֹיף ר' יְהוֹשֻׁעַ גַאס. אִיךְ בִּין גֶעגַאנְגְען מִיט מַיין בְּרוּדֶער אוּן אוֹיפְן ווֵוג צוּרִיק הָאבְּן מִיר בַּאשְׁטִימְט אַז אַיינְגְטְלִיךְ דַארְף זַיין אַ דוּרְכַגַאנְג וָואס קֶען פַארְקִירְצְן אוּנְזֶער ווֵוג. "לָאמִיר גַיין פּוּן דָארְט," הָאב אִיךְ בַּאשְׁטִימְט אוּן אָנְגֶעפַאנְגְען שְׁפַּאנְען צוּם רִיכְטוּנְג.

"אִיךְ הָאב נִישְׁט קֵיין כֹּחַ," הָאט מַיין בְּרוּדֶער גֶעמָאלְדְן. "קוּק וָואסְפַארַא שִׁיפּ בַּארְג מִיר ווֵועלְן יֶעצְט דַארְפְן אַרוֹיפְגֵיין נָאר צוּלִיב צוּ פַארְקִירְצְן דִי ווֵוג."

אִיךְ הָאב צוּגֶעשְׁטִימְט. דֶער דוּרְכַגַאנְג אִיז טַאקָע אַ שְׁוֵוועֶרע. סְ'אִיז בֶּעסֶער צוּ גֵיין אַבִּיסְל לֶענְגֶער אוּן זִיךְ נִישְׁט אַזוֹי אוֹיסְמוּטְשָׁען.

אַזוֹי גֶיינְדִיג פּוּן לַאנְגְן ווֵוג טְרֶעפְּן מִיר אָן אַ בַּאקַאנְטֶער אִינְגְל וָואס שְׁטַייט נָאנְט צוּ זַיין בַּר מִצְוָה "אָה! אִיךְ גְלֵייב נִישְׁט אַז אִיךְ טְרֶעף עָנְק!" הָאט עֶר אוּנְז אוֹיפְגֶענוּמֶען אִיבֶּערַאשְׁט. "אַזַא הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית!" הָאט עֶר אוּנְז בַּאוואוּנְדֶערְט.

"פּוּנְקְט טַייל אִיךְ יֶעצְט אַיינְלַאדוּנְגְען צוּ מַיין בַּר מִצְוָה אוּן אִיךְ הָאב נִישְׁט גֶעטְרָאפְן עָנְקֶער פָּאסְט קֶעסְטְל. דָא הָאט אִיר דִי הַזְמָנָה אוּן זַייט ווִיסְן אַז אִיר זָענְט פְּרִיווָאט גֶעלַאדְנְט צוּ מַיין שִׂמְחָה."

דֶער אִינְגְל אִיז גֶעווֶוען אַזוֹי פְּרֵייליךְ פּוּן דִי הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית אוּנְז פּוּנְקְט אָנְצוּטְרֶעפְּן. עֶר ווַייסְט נִיטְאַמָאל ווָאסַפַארַא דָאפְּלְטָע הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית הָאט זִיךְ דָא אָפְּגֶעשְׁפִּילְט. מִיר הָאבְּן דָאךְ שׁוֹין אָנְגֶעפַאנְגְען גֵיין אַ צְווַייטְן ווֵוג אוּן זִיךְ צוּרִיקְגֶעדְרַייט נָאר כְּדֵי עֶר זָאל אוּנְז אָנְטְרֶעפְּן.

טַייֶער קִינְד! הָאט אִיר אַ מַעֲשֶׂה פּוּן הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית?

רוּפְט אַרַיין צוּ קוֹ הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית פַאר קִינְדֶער:
1-518-613-0140 דְרִיקְט 0/4 אוּן פַארְצַייל דַיין מַעֲשֶׂה.
אוּן נָעמְט אַ חֵלֶק צוּ פַארְשְׁפַרַייטְן אֱמוּנָה אִין דִי גַאנְצֶע ווֶועלְט

הודעות וויכטיג

טַייֶערֶע קִינְדֶער!
גְאר אַסַאךְ שַׁייְנֶע מַעֲשִׂיּוֹת קֶען מֶען הֶערְן,
אִין קוֹ הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית פַאר קִינְדֶער:
1-518-613-0140 דְרִיקְט 0/2

אִין דָּעם לָעצְטָן מִינוּט

פרק 3 פון 4

אִין קוּרְצָן פּוֹן פְּרִיעֶר:
ר' יָאסֵל, דֶער עֶלְטֶערֶער בְּרוּדֶער פּוּן ר' מֵאִיר שְׁלָאמָאוויטְש, קוּמְט אִיבֶּערְנָעמָען דֶעם אוֹיפְזִיכְט אוֹיף דִי אַרְאבִּישֶׁע טֶרֶעגֶער, בְּדֵי ר' מֵאִיר זָאל קֶענָען גִיין צוּ זַיין טָעגְלִיכְן שִׁיעוּר. נָאךְ זַייעֶר אַרוֹיסגַיין דֶערמַאנְט עֶר זִיךְ עֶפֶּעס וויכְטִיג...

א גוט יאר. צום ערשט, וואו פארשפרייט איר די גליון?

איך פארשפרייט די גליון אין מיין געגנט. אסאך מאל אין בית המדרש.

אין וועלכע געגנט?

איך וואוין אין מאנסי. איך לייג עס יעדע מאל אין אן אנדערע בית המדרש.

וואס האט אייך געמאכט וועלן פארשפרייטן דעם גליון?

איך וואלט בעיקר געזאגט, אז איך טראכט אז ממש א שאד ס'איז דא אין כלל ישראל יונגעלייט וואס האבן זיך נישט גענוג אנגעהערט פון די ענינים פון השגחה פרטית אלס קינד. ס'איז א מורא'דיגע תועלת, וועו די קינדער זענען נאך יונג, און דער טאטע קומט אהיים שבת ביי די סעודה, פארציילט א מעשה פון השגחה פרטית, ווי מ'האט געזען די יד השם. דעמאלטס איז די עיקר צייט וואס עס גייט אריין אין די קינדער, די קינדער זענען נאך תמימות'דיג, זענען זיי דעמאלטס קונה, און עס טוישט זייער גאנצע לעבן.

א מורא'דיגן קוק-ווינקל!

ווי האט איר דאס ערשטע מאל טאקע באגעגנט דעם גליון?

נאך מיין חתונה, האט מיר מיין שווער דערציילט, אז עס איז דא א קו השגחה פרטית, האב איך עס אנגעפאנגען צו הערן. וועו מ'האט אנגעהויבן צו מפרסם זיין די גליון, האט מען מיר געראפן פרעגן, צי איך וויל עס פארשפרייטן.

איר האט פונקט געהאט עפעס א מעשה פון השגחה פרטית, וואס האט מיט די גליון?

מיטן פארשפרייטן די גליון האב איך נישט ממש יעצט אין קאפ, אבער ס'איז זיכער אז דורך דעם וואס מ'ליינט און מ'הערט אסאך פון השגחה פרטית, פאנגט מען אן צו באמערקן מעשיות די גאנצע צייט. יעדער איד בעצם האט מעשיות, מ'דארף נאר צולייגן קאפ.

גראדע האב איך ממש היינט געהאט א מעשה, ס'איז אפשר נישט קיין מורא'דיגע מעשה, אבער וועו מ'לייגט צו קאפ, כאפט מען אז אזעלכע מעשיות איז דא צענדליגער יעדן איינציגסטן טאג.

איך בין זייער מקפיד צו יעדן טאג צו זיין אין כולל אין צייט פון סדר מיט מיין חברותא, איך וויל נישט לאזן מיין חברותא הענגען. היינט האב איך געהאט א שטיקל אונס, איך האב געוואוסט פאריגע וואך אז איך וועל האבן א שטיקל אונס, איך וועל נישט קענען זיין געהעריג אין צייט אין כולל. און פונקט נעכטן קומט צו מיין חברותא אז היינט קען ער אויך נישט זיין געהעריג אין כולל. האט דער אייבערשטער צוגעפירט אז ביידע זאכן זאלן זיין אין איין טאג, מיר זאלן נישט דארפן זיך שטערן צוויי טעג פאר דעם.

איך שטעל זיך אבער פאר אז כדי צו פארשטיין די חשיבות דערפון דארף מען קענען דיר און דיין חברותא צו פארשטיין אז מ'פעלט נישט יעדן טאג סתם...

וואס האט איר צו איבערגעבן פאר אנדערע אידן וואס טראכטן צו זיי זאלן עס אויך וועלן פארשפרייטן אדער נישט?

ס'איז קלאר אז די ערשטע זאך וואס איז מיר ארויף אויפ'ן גענדאנק בשעת איך האב פארשפרייט די גליון, איז פשוט געווען אז איך זעלבסט זאל באקומען א גליון פון השגחה פרטית, איך זאל זיך פשוט אליין קענען מחזק זיין. נישט אלעמאל איז דא א איד אין די געגנט וואס פארשפרייט די גליון, איז כאטש פאר דיר אליין האסטו א גליון יעדע וואך, וואס איז מחזק אין השגחה פרטית.

די צווייטע זאך איז, וואס מ'טוט פאר אנדערע אידן. ס'איז פשוט אז מ'כאפט נישט ווי ווייט ס'קען גיין. מ'פארשפרייט די גליון אין א בית המדרש, און ס'איז דא א איד וואס ליינט עס, און יענער איד פארציילט עס פאר זיין חבר, און נאך אפאר אידן פארציילן עס ביי די סעודות אדער מלוה מלכה מעשיות פון השגחה פרטית, און ס'גייט אריין אין די קינדער, און זיי וואקסן אויף מיט דעם, און שפעטער טרעפן זיי שוין אליין השגחה פרטית, זיי וואקסן אויף מיט'ן אייבערשטן. ס'איז אן אנדערע לעבן, איינער וואס לעבט מיט בטחון און איינער וואס לעבט אן בטחון. ס'איז נישט סתם די צען גליונות וואס מ'פארשפרייט, ס'גייט ווייטער און ווייטער.

ס'איז נישט נאר די גליון, ס'איז די השקפה!

איר קענט ווערן
לא
א משפיע!

מיט אייער השתתפות
פון $36 א חודש פארן גליון
"השגחה פרטית"
וואס פארשפרייט
אמונה אויף אלע עקן וועלט.

↓

דער "משפיע" באקומט
צו זיך אינדערהיים
10 השגחה-פרטית
גליונות צו קענען
פארשפרייטן אמונה
צווישן אידן!

א באזונדערע שליח
וועט בעז"ה ארויפגיין
צום ציון פון
בעל
"חובות
הלבבות"
אין צפת,
און מתפלל זיין פאר אייך.

רבי שלומק'ה זוועהילער
האט געזאגט:
"אז מען טוט אין השגחה פרטית
זעט מען השגחה פרטית"

רופט יעצט און הייבט אן
משפיע זיין אמונה און בטחון
פאר אידישע קינדער!

רופט: 585-308-3293

בהמלצת רבנים קען מען צאלן מיט מעות מעשר

דאס האט נישט חשש שמות לגניזה מען דארף נזהר זיין בקדושת הגליון עס זאל נישט צוקומען צו קיין בזיון אזוי ווי מען איז זיך נוהג מיט תשמישי קדושה

אויב האט איר סיי וועלכע הערות

לאזט איבער א הודעה: 1-518-613-0140 דריקט 9/9 אדער שיקט א אימעיל צו די מערכת
hashgachaprutis@gmail.com